

A Nagy Felcserélésről

2018. február 9.

http://mandiner.hu/cikk/20180207_renaud_camus_a_nagy_felcsereles_rol

Renaud Camus Grand Remplacement

A rasszizmus romhalmazzá változtatta Európát, az antirasszizmus bádoggvárost csinál belőle.

„Talán nem volt helyes azt sugallnom, hogy csupán egy totalitarizmus van kiépülőben, az iszlamizmusé, amellyel szemben a demokratikus államok tehetetlenek, minthogy gyengék, gyávák, és a kollaboráció vágya él bennük, amely önmaguk és állítólagos »értékeik« megtagadásához vezeti őket. Igazából legalább kétféle totalitarizmus van ma jelen, melyek egy napon végzetesen szembekerülnek egymással. Ugyanakkor még ma fennáll közöttük a Molotov-Ribbentrop-paktum, a titánok megegyezése, ami biztosítja, hogy a lehető legelőnyösebb helyzetből ütközhessenek meg.

A másik totalitarizmus, amely erősebb, gazdagabb, modernebb az iszlamizmusnál, nem más, mint a felcserélés, a felcserélhető ember és az általános felcserélhetőség ideológiája.

Felcserélni: ez kortárs világunk központi motívuma. Semmit nem értünk meg a Nagy Felcserélésből – a nép és a civilizáció helyettesítéséből –, ha nem ébredünk rá, hogy gigantikus jellege dacára egy nagyobb egész, a globális felcserélés részét képezi, amely szörnyszülött gyermeke a szenilitás stádiumába jutott antirasszizmusnak és az ipari forradalomnak egy rendkívül előrehaladott, poszt-fordi, poszt-taylori, poszt-ipari, posztmodern és minden valószínűség szerint poszt-emberi, de legalábbis poszt-humanista korban.

Ugyanúgy a globális felcserélés nyilvánul meg az általánossá, normává lett fapados szemléletben, a szintetikus termékekben, a béranyaságban, Las Vegasban, a Disneyworldben, a robotokban, a 3D-nyomtatókban, a világ másik végén született gyermekek örökbefogadásában és így tovább, mint az etnikai és kulturális helyettesítésben.

Fő elve az, hogy az eredetit a másolattal, a bennszülöttet a bevándorolttal, a természetet a mesterséggel, a vidéket a külvárossal, a világot a turisztikai látványossággal, a nem-tenyésztett halat a tenyésztett hallal, az artériát a csövekkel, a valósat a hamissal, a szembeötlőt a »hírrel«, a tekintetet a szociológiával, a

tapasztalatot a statisztikával, a betűt a számmal, a bonyolultat az egyszerűvel, a kultúrát a szórakozással, az irodalmat az újságírással, a testmozgást a sporttal, a játékot a versennyel, az embert pedig az Indifferenciált Emberi Matériával (IEM) cserélik fel.

Ez az emberi materiát, amelyet a direkt a feledést megcélzó oktatással, a tömeges elhülyítéssel és a drogokkal tesznek a lehető legegyneműbbé, és amelyet a három fő ágazatra (az iskolára, a képernyőkre és a kábítószer-kereskedelemre) támaszkodó bányásipar termel ki, minden további nélkül konzervdobozokba lehet gyömöszölni, ahogy a Hong Kong-i két négyzetméteres »dobozlakások« tanúskodnak róla, ahol még csak felállni sem lehet, vagy a londoni albérletek, ahol már nem csupán a szobákat, hanem az ágyakat is megosztják, ahogy – általános értelemben véve – a nagyvárosi dolgozók tereinek folyamatos lecsökkentése, amelyeket már élettérnek sem mernek nevezni. Ezek a dolgozók hatalmas lakbért fizetnek, hogy közel lakjanak a munkahelyükhöz, miközben a fizetésük csupán a lakbér rendezésére elég.

Az antiszemita és náciszimpatizáns Henry Ford agyában született meg az a zseniális ötlet, hogy munkásaival veteti meg az autókat, amelyeket ők készítettek. Azóta a termelési lánc még inkább leszűkült: a termelő vált a terméké, a termék a termelővé.

A globális felcserélés felcserélhető embere nem a pornográf történetek eltárgyasított férfitársa vagy nője, hanem a termékember, akit az iskola tudatlanná tesz, a vallás radikálissá, a börtön bűnözővé, az autó mozdulatlaná, a kórház és a beszívott levegő betegé. Ha a felcserélő rendszer egyre fokozza is a migránsok tömeges behozatalát, nem annyira olcsó munkaerőre, hanem jövőbeli fogyasztókra van szüksége. Persze amikor megérkeznek, a többségüknek nincs pénze, hogy fogyasszon, éppen ezért adnak nekik, elvéve azoktól, akiket a migránsok helyettesíteni fognak. Ezeket az újonnan jött embereket, ezeket a helyettesítőket táplálni, öltöztetni, ápolni kell majd, oktatni a gyermekeiket, hogy őket is felcserélhetővé tegyék; szórakoztatni kell őket, játékokat és fegyvereket kell eladni nekik.

Eképpen növekedik az a gazdasági lufi, aminek már rég egy hatalmas gazdasági válságban kellett volna kipukkannia. A jobboldal rég felismerte, hogy minden érdekük ahhoz fűződik, hogy a baloldalra álljanak, vagyis antirasszisták, tehát a felcserélés támogatóivá legyenek. A jobboldal valójában baloldali, ez teszi legyőzhetetlenné. (...) A gazdasági szereplők veszik kezükbe az irányítást. Juncker tökéletes Európa számára, Emmanuel Macron csodálatosan végezné a dolgát Franciaországban: végzettsége szerint bankár, és megszállott bevándorlásügyi – a globális felcserélés eszményi megtestesülése.

Auschwitz barakkjai a Hong Kong-i emberdobozok közvetlen előzményei. Sokan elemezték úgy a holokausztot, mint egy merényletet a zsidók ellen, és nyilvánvalóan

az is volt. Auschwitz ugyanakkor ezzel egyidejűleg merénylet volt az ember ellen – ezt az oldalát kéne mostanság jobban megvizsgálni a dolognak. Ebből a nézőpontból a haláltáborok úgy tűnnek fel, mint egy első, kissé ügyetlen kísérlet a túlságosan is látható és könnyen felkutatható tettesekkel.

A rasszizmus romhalmazzá változtatta Európát, az antirasszizmus bádoggvárost csinál belőle.

Hitler »visszája«, a diktátor megszégyenült fantomja rászabadította a megszállókat Európára. Most azonban ismét Hitler »színe« uralkodik, aki tetszőlegesen felcserélhető és delokalizálható materiává redukálta az embert. Davos egy évente megrendezett, fesztiváli hangulatú Wannsee. A népirtás kiment a divatból. Már nem elgázosítják az embereket: felcserélik őket. Nem megölik, hanem elsüllyeszti őket. A hajótörés közlekedési móddá vált: miután felszállnak ezekre a hajókra, amiket direkt arra szánnak, hogy felboruljanak, a migránsokat nem annyira szerencsétlenül járt, kimentett utazókként, mint valamiféle megrendelt terméként fogadják. Európa pedig megfullad eközben.”